

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **BAXA SPORT, s.r.o.**, se sídlem Platanová 2823, 440 01 Dobroměřice, zastoupené JUDr. Oldřichem Godyckim, advokátem se sídlem Mírové náměstí 48, 440 01 Louny, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2014, č.j. 055142/2014/KUSK, sp. zn. SZ_041488/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 30. 5. 2014 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rakovník, Ekonomický

odbor (dále jen „městský úřad“) ze dne 12. 2. 2014, č. j. EOO1/60183/2013, sp. zn. MURA/6920/2014. Rozhodnutím městského úřadu byla zamítnuta žádost žalobkyně o vrácení správního poplatku v celkové výši 60.000,- Kč za vydání povolení k provozování dvou výherních hracích přístrojů (dále jen „VHP“) na adrese Fojtíkova 2724, 269 02 Rakovník, pro kalendářní rok 2012, který byl dne 20. 12. 2011 uhrazen podle položky 21 písm. c) přílohy (sazebníku) k zákonu č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o správních poplatcích“).

Žalobkyně namítla, že žalovaný a městský úřad nesprávně interpretovali zákon o správních poplatcích a postupovali v rozporu se základními zásadami správního řízení definovanými v ustanoveních § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Poukázala na změnu zákona o správních poplatcích a zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném od 1. 1. 2012 (dále jen „loterijní zákon“) provedenou s účinností k uvedenému datu zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů (dále jen „zákon č. 458/2011 Sb.“), jímž byl správní poplatek za provozování VHP zrušen, a namítla, že tedy zaplatila správní poplatek, který v sazebníku v období roku 2012 nebyl.

Ustanovení čl. LXXVIII odst. 1 zákona č. 458/2011 Sb. se podle žalobkyně na posouzení její žádosti nevztahovalo, neboť dopadalo pouze na stanovení sazeb a výpočtu správních poplatků, ne však na úpravu samotného předmětu správních poplatků od 1. 1. 2012 v řízeních zahájených do 31. 12. 2011. Sazby a výpočty poplatků platné do 31. 12. 2011 se tak mohly od 1. 1. 2012 podle žalobkyně uplatnit jen u takového předmětu správního poplatku, který byl předmětem správního poplatku před 1. 1. 2012 a je jím i po tomto datu. Do 31. 12. 2011 bylo předmětem správního poplatku samotné provozování VHP, zatímco od 1. 1. 2012 je předmětem správního poplatku toliko přijetí žádosti o povolení provozu VHP a zpoplatnění samotného provozování VHP je zcela nahrazeno formou odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení podle části VI zákona o loteriích, ve znění účinném od 1. 1. 2012. O totožný předmět správního poplatku ve smyslu zmíněného přechodného ustanovení se tak zcela evidentně nejedná.

Žalobkyně dále namítla, že souběžné dvojí zpoplatnění provozování VHP v roce 2012 jak formou správního poplatku uhrazeného dne 20. 12. 2011, tak formou odvodu z VHP na základě překotné změny zákona o loteriích (schválené Parlamentem ČR dne 20. 12. 2011, platné od 30. 12. 2011 a účinné od 1. 1. 2012) a s tím spojené likvidační dopady takového nepředvídatelného postupu státní moci vůči žalobkyni (ta čelila daňové exekuci na odvody z provozovaných VHP v sedmi obcích za rok 2012 představované částkou 2.327.892,- Kč a ze zaplacených správních poplatků dne 20. 12. 2011 v celkové výši 2.400.000,- Kč jí bylo dosud vráceno jen 380.000,- Kč) jsou podle ní v rozporu s principy právního státu. Považuje je za nepřiměřené a diskriminační omezení práva na vlastnictví garantovaného čl. 11 Listiny. Tato diskriminace se přitom týká všech subjektů takovým postupem dotčených, přičemž ani rovnost takových subjektů v diskriminaci nemůže být ústavně konformní. Pokud žalovaný toto při svém rozhodování pomínil, jednal podle žalobkyně nezákonně, neboť rozhodovací činnost při aplikaci jednoduchého práva nesmí být v rozporu s citovanými ústavními principy.

Žalovaný uvedl, že posuzovaná věc je shodná s věcí rozhodnutou Krajským soudem v Praze v zamítavém rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 45 Af 26/2012-26, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 54/2013-44, popř. s případem posuzovaným NSS v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 38/2013-61. Text žalobních bodů je navíc shodný s podanou žádostí a s odvoláním. Nesporné je, že žalobkyně dne 13. 12. 2011 požádala o provedení úkonu povolení VHP a dne 21. 12. 2011 vědomě a dobrovolně uhradila správní poplatek ve výši 60.000,- Kč. /kon správního orgánu (povolení VHP) pak nabyl právní moci dne 30. 12. 2011. Žalobkyně se v podstatě domáhá retroaktivního působení zákona č. 458/2011 Sb., přestože jeho přechodná ustanovení žádnou retroaktivitu nepřipouštěla. Zákonodárce v ustanovení § 7 zákona o správních poplatcích vymezil konkrétní případy vrácení správního poplatku, mezi nimiž však vrácení z důvodu změny výše poplatku uvedeno není. Od 1. 1. 2012 skutečně došlo k popisované změně konstrukce poplatků za VHP, k čemuž žalovaný cituje z důvodové zprávy zákona č. 458/2011 Sb. mj. pasáž, podle níž se odvod z rozdílu mezi přijatými sázkami a vyplacenými výhrami snižuje o zaplacené správní poplatky, místní poplatky a náklady státního dozoru. S ohledem na odečet správních poplatků tak na žalobkyni podle žalovaného novela zákona nedopadala. Změna konstrukce správního poplatku podle žalovaného nevedla k žádné retroaktivitě ani nevyvolala potřebu přezkoumání placení správního poplatku, resp. jeho vrácení.

Předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. c) sazebníku zákona o správních poplatcích byl podle žalovaného úkon správního orgánu v sazebníku vymezený, přičemž podle § 5 zákona o správních poplatcích je poplatek stanovený pevnou částkou splatný při přijetí podání či později, vždy však před provedením úkonu – nezaplacení poplatku má za následek zastavení věci, protože správní orgán vydá výsledek provedeného úkonu vždy až po zaplacení poplatku. Předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. c) sazebníku zákona o správních poplatcích bylo konkrétně „*vydání povolení k provozování sázkových her podle § 2 písm. e) zákona, za každý výherní hrací přístroj*“, po 1. 1. 2012 pak předmětem poplatku podle položky 21 sazebníku bylo „*přijetí žádosti o*“. Došlo tak pouze ke změně názvu úkonu. Přijetí žádosti jako úkon však bylo zpoplatňováno i před 1. 1. 2012 a jedná se tak stále o stejný předmět správního poplatku již od 26. 11. 2004 a nezměnilo se ani ustanovení o vydání výsledku správního řízení vždy až po zaplacení správního poplatku. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud také vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídít jednání. Žalobkyně s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasila, žalovaný se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil. Soud proto o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že městský úřad obdržel žádost žalobkyně o povolení provozování předmětných VHP v období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 dne 13. 12. 2011. Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2011, č. j. EO/13/2012, EKO/67301/2011/Jam, které téhož dne nabylo právní moci, městský úřad provoz VHP žalobkyni povolil, přičemž v odůvodnění konstatoval, že správní poplatek 60.000,- Kč žalobkyně uhradila dne 21. 12. 2011.

Následně se žádostí ze dne 13. 12. 2013 žalobkyně u městského úřadu domáhala vrácení dne 21. 12. 2011 zaplaceného správního poplatku ve výši 60.000,- Kč. Poté, co ve stanovené lhůtě 5 dnů od doručení poučení o možnosti navrhopvat důkazy a vyjádřit se ve věci zůstala

žalobkyně nečinnou, městský úřad její žádost rozhodnutím ze dne 12. 2. 2014 zamítl s odkazem na přechodné ustanovení čl. LXXVIII zákona č. 458/2011 Sb., z nějž vyplývá, že bylo-li řízení, které je předmětem správního poplatku i podle položky 21 písm. c) sazebníku zahájeno přede dnem 1. 1. 2012, postupuje se při stanovení sazby a výpočtu tohoto správního poplatku podle dosavadních právních předpisů. Odvolání žalobkyně ze dne 27. 2. 2014, jež bylo shodně jako podaná žádost o vrácení správního poplatku formulováno v podstatných bodech totožně jako nyní projednávaná žaloba, napadeným rozhodnutím zamítl též žalovaný. Odkázal přitom na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 38/2013-61, a předmětné přechodné ustanovení. Odmítl též názor, že by do 31. 12. 2011 bylo předmětem správního poplatku provozování VHP, neboť podle § 2 odst. 1 zákona o správních poplatcích je předmětem správních poplatků správní řízení. Dříve bylo zpoplatněno povolení k provozování, nyní je zpoplatněno přijetí žádosti o povolení. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 1. 4. 2014.

Krajský soud v Praze, poté co ověřil, že žaloba je včasná, napadené rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu a jsou splněny i další podmínky řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 zákona o správních poplatcích, jehož znění nebylo dotčeno žádnou z novelizací, správní úřad vrátí poplatek v plné výši na žádost osoby, která poplatek zaplatila,

a) nebyl-li proveden požadovaný úkon, vymezený v jednotlivých položkách sazebníku, a nejde-li o poplatek, jehož předmětem je správním úřadem přijatá žádost, návrh, přihláška, podnět, námítka, ohlášení nebo oznámení,

b) byl-li zaplacen poplatek, který není stanoven v sazebníku,

c) byl-li zaplacen poplatek osobou, která není podle tohoto zákona poplatníkem.

Podle odst. 2 téhož ustanovení správní úřad vrátí na žádost poplatníka částku, o kterou zaplatil poplatník na poplatek více, než činí sazba stanovená v sazebníku (dále jen "přeplatek na poplatek").

Podle položky 21 písm. c) přílohy zákona o správních poplatcích byla výše správního poplatku za vydání povolení k provozování sázkových her podle § 2 písm. e) zákona, za každý výherní hrací přístroj na nejdéle 12 měsíců v kalendářním roce 30.000,- Kč.

Zákon č. 458/2011 Sb ve své padesáté deváté části novelizoval některá ustanovení zákona o správních poplatcích. Změněna byla mj. položka 21 sazebníku, který je přílohou zákona o správních poplatcích. V důsledku této změny došlo ke změně koncepce správních poplatků týkajících se povolování loterií a jiných podobných her. Nově podle položky 21 písm. a) správnímu poplatku ve výši 5.000,- Kč podléhalo přijetí žádosti o vydání povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry.

V novele byla rovněž zařazena přechodná ustanovení v čl. LXXVIII. Ten v odst. 1 stanovil, že byla-li řízení, které je předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. a), c), e) nebo f) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona, zahájena přede dnem nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona, postupuje se při stanovení sazby a výpočtu tohoto poplatku podle dosavadních

právních předpisů, a to i v případech, kdy se správní poplatek stane splatným ode dne nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona. Článek VII zákona č. 458/2011 Sb. nabyt účinnosti dne 1. 1. 2012.

Ve shodě se žalovaným je nutno konstatovat, že problematikou obdobných žádostí se již zabývala judikatura NSS, v mezidobí navíc již akceptovaná i ze strany Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS“). Pokud žalovaný odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 45 Af 26/2012-26, ten se shodné problematiky dotýkal jen okrajově a jeho nosné důvody byly odlišné. Lze však citovat z rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 1 Afs 98/2013-41 (uvedený rozsudek v ústavním přezkumu nebyl shledán protiústavním - viz usnesení ÚS ze dne 22. 1. 2015, sp. zn. I. ÚS 2000/14), v němž NSS uvedl, že *„[p]okud tedy byla řízení o povolení k provozování výherních hracích přístrojů ve smyslu položky 21 písm. c) přílohy zákona o správních poplatcích zahájena před 1. 1. 2012, musela být na základě citovaného přechodného ustanovení vydávána povolení zpoplatněna podle zákona o správních poplatcích ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2012. Tento výklad je jednoznačný, o nějakém formalismu tu nelze hovořit. Není na místě ani aplikovat zásadu in dubio mitius, neboť žádné pochybnosti o obsahu právní normy nevystaly.*

(...) aplikace různých právních norem na srovnatelné případy v závislosti na tom, kdy se udála rozhodná právní skutečnost (zde započetí řízení), je přímo podstatou intertemporálních norem. Koncepce nyní posuzované intertemporální normy, podle níž se starý právní režim plně uplatní na žádosti podané přede dnem účinnosti nového zákona, je pravidelnou součástí procesních i hmotněprávních norem. Princip vyjádřený v napadeném čl. LXXVIII odst. 1 je ostatně zákonu o správních poplatcích vlastní již od jeho schválení v roce 2004 (viz § 11 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích).

(...) Zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii subjektů oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má značný prostor k úvaze ohledně rozlišovacího kritéria pro jinak srovnatelné skutkové situace v případech časového střetu nové a staré právní úpravy [srov. z nedávné judikatury zejména náleze ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (N 102/65 SbNU 367; 220/2012 Sb.), zdanění elektřiny z fotovoltaických (solárních) elektráren].

Uvedené platí tím spíše, že posuzování koncepce daňového zatížení a správních poplatků náleží zákonodárci, přičemž do této politiky státu může moc soudní zasáhnout jen na základě striktně vymezených podmínek [viz např. náleze ÚS ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08 (N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.), ústavnost daně z převodu nemovitostí]. Z ústavního principu dělby moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy), jakož i z ústavního vymezení zákonodárné moci (čl. 15 odst. 1 Ústavy) pak plyne pro zákonodárce relativně široký prostor pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní [srov. náleze ÚS ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03 (N 113/34 SbNU 165; 512/2004 Sb.), změna sazeb zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu]. Soud proto ani nemohl namísto zákonodárce posuzovat rozumnost nastavení intertemporální normy.

(...) Zákonodárce stanovil legitimní rozlišovací kritérium, tj. moment zahájení řízení o povolení provozování výherních hracích přístrojů. Toto kritérium je neutrální povahy a zjevně nediskriminuje ve vztahu ke konkrétním osobám.“

Také pokud žalobkyně navozuje představu, že v jejím případě došlo v důsledku nesprávné aplikace přechodného ustanovení zákona č. 458/2011 Sb. k dvojímu zpoplatnění

provozovaných VHP, je namístě poukázat na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 54/2013-44, v němž NSS poukázal na to, že takovou námitku (aniž by bylo možné předjímat její eventuální úspěšnost) bylo namístě uplatnit jedině v řízení, jímž by jí byla stanovena povinnost uhradit další správní poplatek podle zákona o loteriích, ve znění zákona č. 458/2011 Sb., nikoliv v řízení, v němž byl "první" správní poplatek zaplacen dne 21. 12. 2011 v souladu se zákonem účinným do 31. 12. 2011. Z toho plyne, že v tomto řízení o žádosti žalobkyně o vrácení „prvního“ správního poplatku je taková námitka irelevantní.

Stejně tak je irelevantní i žalobkyní namítaná překotnost přijaté legislativní změny, neboť i kdyby čistě teoreticky neměl být z tohoto důvodu zákon č. 458/2011 Sb. vůbec aplikován, neměnilo by to nic na tom, že zde není žádný zákonem předpokládaný důvod pro vrácení zaplaceného správního poplatku.

Lze tedy shrnout, že ač v roce 2012 již poplatek ve výši 30.000,- Kč za jeden VHP zákonná úprava nezakotvovala, žalobkyně tento poplatek hradila v řízení zahájeném v roce 2011 a navíc ještě před 1. 1. 2012, zaplatila jej tedy plně v souladu s platným právem. Na její řízení ukončené před 31. 12. 2011 se zákon č. 458/2011 Sb. vůbec nevztahoval. I kdyby tomu tak ovšem bylo, s ohledem na znění přechodného ustanovení měl být poplatek vypočten, resp. jeho sazba stanovena podle položky 21 písm. c) ve znění účinném do 31. 12. 2011. Žalovaný má též pravdu, že před i po přijetí novely byl zpoplatněn proces vedoucí k vydání povolení provozování VHP, pouze se měnilo označení konkrétního procesního úkonu, který vyvolává zpoplatnění – původně to bylo vydání rozhodnutí, nově již podaná žádost o takové rozhodnutí, vždy však byl správný poplatek podle § 5 odst. 2 zákona o správních poplatcích splatný ještě před provedením zpoplatněného úkonu a jeho úhrada ve smyslu § 5 odst. 4 téhož zákona podmiňovala vydání povolení správním orgánem. Pokud jde konečně o ústavní konformitu takové právní úpravy, tou se již z obou hledisek uplatněných žalobkyní (tvrzené dvojí zpoplatnění, diskriminace žadatelů, kteří žádost o povolení provozu VHP v roce 2012 podali před 1. 1. 2012) plně zabývala shora citovaná judikatura NSS, na niž soud pro stručnost odkazuje. Lze jen doplnit, že tvrzené likvidační dopady na žalobkyni mají taktéž původ ve vymáhání odvodů podle loterijního zákona a žalobkyně by v tomto směru mohla ústavněprávní argumentaci uplatnit právě proti vymáhaným rozhodnutím. Nyní napadené rozhodnutí však příčinou zmiňovaných ekonomických obtíží (jež ostatně ničím žalobkyně nedokládá) není. Vrácení správního poplatku by tak vedlo pouze k omezení rozsahu již existujících obtíží.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci plně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková